

‘In naam van de koning, doe open die deur!’ beveelt een donderende stem.

Mijn ouders wisselen een geschrokken blik over de eettafel waar we net met ons vijven zijn aangeschoven voor de avondmaaltijd. Mijn oudste broer, Valère, verstart.

Bastien, de jongste, laat zijn lepel op de grond vallen. En ik, de benjamin, raap hem op – ik hobbel immers altijd achter Bastien aan.

‘Wie kan dat zijn om deze tijd, op een zondag?’ vraagt mijn moeder.

Ze kijkt op de oude klok aan de muur die aangeeft dat het net zeven uur is geweest, naast de almanak met de datum van vandaag: 31 augustus in het Schaduwjaar 299.

Bij wijze van antwoord hamert een vuist herhaaldelijk op de voordeur, zo hard dat de dampende fazantenbouillon beeft in onze borden. Mijn hart beeft nog veel harder. ‘In naam van de koning,’ had de avondlijke bezoeker geroepen. Hij had evengoed kunnen zeggen: ‘In de naam van de duivel zelf!’

Ik werp een schuine blik op de ingelijste gravure van Lodewijk de Onveranderlijke die boven onze haard troont, zoals in alle Franse woonkamers. De lange krullen van de soeverein hebben hun bruine tint allang verloren – of liever gezegd, het papier zelf is in de loop der jaren verschoten, want de gravure werd ver voor mijn geboorte gedrukt. Het gezicht van de

koning is niet verouderd. En met reden: het gaat schuil achter een leeftijdloos, uitdrukkingloos gouden masker met gladde trekken, met in het midden twee priemende zwarte ogen die alle onderdanen van het land streng in de gaten houden. De raadselachtige, gesloten metalen lippen zijn ijzingwekkender dan wanneer ze de scherpe hoektanden zouden onthullen die erachter verborgen gaan.

Ik onderdruk een huivering en hol naar het eetkamerraam om te kijken wat er buiten gebeurt. Achter het dikke glas van de vensterruit baadt de hoofdstraat van Butte-aux-Rats in een verblindend gouden licht: het is nazomer, de tijd van het jaar waarin de dagen nog lang zijn op de hoogvlakte van de Auvergne, wanneer de zon pas na acht uur ondergaat en de vampiers dus laat opstaan. Het is de fijnste tijd van het jaar, die paar weken als het weer net zacht genoeg is om zonder jas naar buiten te gaan. Het is het seizoen waarin de dorpelingen er bijna in slagen om de stervelingenwet te vergeten, waarmee Magna Vampyria – een uitgestrekte coalitie waarin het koninkrijk Frankrijk en zijn onderkoninkrijken verenigd zijn – al eeuwenlang onderdrukt wordt.

‘Jeanne, ga bij dat raam weg!’ beveelt mijn moeder. ‘Neem geen onnodige risico’s!’

Nerveus duwt ze een lok van haar lange bruine haar achter haar oor. Mijn eigen haar, dat net op mijn schouders hangt, is altijd zilvergrijs geweest. Alleen mijn moeder vindt dat een charmante afwijking.

‘Ik zal heus niet verbranden in de zonnestralen of zo,’ constateer ik schouderophalend. ‘Ik ben toch geen bloedzuiger.’

Mijn vader slaat met zijn vuist op tafel en roept verontwaardigd: ‘Zeg niet zulke rare dingen!’

Hij is altijd meteen verontwaardigd als iemand iets onbeleefds beweert over vampiers, zoals je zou verwachten van de brave onderdanige burger die hij altijd is geweest. Hij heeft

eerbiedig een bos gedroogde chrysanten onder het koninklijke portret gezet, de bloemen van de levende doden, want volgend jaar viert het land het jubileum van de despoot. Bijna drie eeuwen zijn er verstreken sinds zijn transmutatie in het genadejaar 1715 van de oude kalender, in de nacht waarin hij eigenlijk van ouderdom had moeten sterven, aan het eind van een toch al eindeloos bewind dat gekenmerkt werd door oorlog en hongersnood. In plaats van voorgoed in te slapen heeft de Zonnekoning echter een afschuwelijk en geheimzinnig medisch ritueel uitgevoerd. De operatie heeft hem onsterfelijk gemaakt, maar ook zijn gezicht ernstig verminkt. Lodewijk xiv werd Lodewijk de Onveranderlijke, Schaduwkoning: de eerste vampier in de geschiedenis. Al snel zwoeren alle vorsten van het continent hem trouw, om op hun beurt tot onsterfelijken getransmuteerd te worden. Europa verstarde onder een ijzeren juk en zelfs het klimaat is ervan op hol geslagen. Het land is in de greep van een ijstijd: het tijdperk van de Schaduw.

‘Doe onmiddellijk open of we beuken de deur in!’ brult de stem buiten, steeds bozer.

De vuist begint weer te hameren op de deur van de apotheek naast ons appartement, waarvan de ingang aan het dorpsplein ligt.

Mijn broers staan ook op. Valère haast zich naar het dressoir om het lange mes te grijpen waarmee papa de fazant heeft aangesneden die ik die ochtend in het bos heb gestroopt. Bastien kijkt alleen panisch om zich heen. Tibert, de oude huiskat, laat zijn schoteltje slachtafval staan om zich in een hoekje te verschuilen. Zelf zet ik me instinctief schrap op mijn benen, mijn dijen gespannen onder mijn lange broek van schapenleer. Ik mag dan klein zijn voor mijn zeventien jaar, mijn lichaam is fit en goed getraind.

‘Typisch de manieren van de provoost,’ mompelt Valère, met

zijn ogen knipperend achter de bril die hem ouder maakt – hij is altijd de gevoeligste van ons gezin geweest.

‘Kalm aan, Valère,’ beveelt moeder hem met zachte en toch gezaghebbende stem. ‘Leg dat mes weg. Er zal ons niets overkomen.’

Hij gehoorzaamt: mijn grote broers houden zich koest tegenover onze moeder. In de winkel heeft zij de touwtjes in handen en thuis heeft ze het laatste woord.

‘Mama heeft gelijk: er zal ons niets gebeuren,’ zeg ik. ‘Gewoon omdat hier sowieso nooit iets gebeurt. Toch, Bastien?’

Ondanks de spottende toon die ik aansla om een glimlach te ontlokken aan mijn lievelingsbroer, voel ik een onbestemde bezorgdheid. Wie kan er iets hebben tegen het echtpaar Froidelac, eerbare apothekers in een klein dorp, diep in een van de meest afgelegen provincies van Frankrijk, tachtig kilometer van Clermont, de dichtstbijzijnde stad? Mijn ouders hebben altijd hun belasting betaald, zowel in goud als in bloed. Mijn vader helpt dokter Boniface zelfs twaalf keer per jaar met het aderlaten van alle dorpsbewoners, te beginnen met zijn vrouw, zijn kinderen en hemzelf. Volgens de stervelingenwet heeft een apotheker niet alleen de taak mensen van geneesmiddelen en remedies te voorzien, maar ook om hun die kostbare vloeistof af te nemen. Dat is de tiend die geïnd wordt door de Hematologische – van het Griekse *haimatos*, bloed – faculteit, een religie gesticht door de priesters-medici die de koning hebben getransmuteerd. Als gewone burgers moeten wij een tiende deel van ons bloed afstaan als offer om onze heren en meesters te voeden. Elke maand stuurt dokter Boniface tweehonderd volle flacons naar zijn superieur, de archiater van Clermont; zo worden de prelaten die de bisschoppen van weleer hebben vervangen tegenwoordig genoemd.

‘We hebben onszelf immers niets te verwijten, behalve dat we dodelijk saai zijn?’ zeg ik met een nieuwe knipoog naar

Bastien, omdat hij bij ons thuis de enige is die mijn zwarte humor kan waarderen.

Mijn vader knikt, zoals hij ook altijd doet als hij zieken gerust wil stellen. Maar er staan rimpels van spanning in zijn voorhoofd. Zo heb ik hem nog nooit gezien – of ja, toch wel: het is het gezicht dat hij trok op die koude decemberavond, vijf jaar geleden. De mannen van de provoost hadden een onbekende reiziger gehuld in een met sneeuw bedekte mantel naar de apotheek gesleept. De arme man had de avondklok getrotseerd die mensen van de vierde stand verbiedt om zich na zonsondergang op de wegen te bevinden. Hij was het slachtoffer geworden van een passerende vampier, wiens naam we nooit zullen kennen. De heersers van de nacht hebben het recht zich naar believen te voeden met mensen die na het luiden van de noodklok nog buiten zijn. De rover had zijn misdaad ondertekend met twee paarsige puncties in de hals van zijn prooi en had vrijwel al diens bloed opgezogen. Ik was twaalf jaar oud, en het was voor het eerst dat ik een vampierbeet zag. Sindsdien heb ik er nooit meer een gezien. Hier, diep in de Auvergne, waar twee keer zoveel schapen wonen als mensen, en tien keer zoveel ratten, komen de heersers van de nacht maar heel zelden.

Ik haal diep adem en probeer mijn gedachten te ordenen.

In die verre winternacht, toen een van kou verstijfde man in zijn armen lag te sterven, was het gezicht van mijn vader vertrokken geweest van wanhoop. Maar wat zou hem dan vandaag, midden in de zomer, terwijl het zelfs nog licht is, in diezelfde gemoedstoestand kunnen brengen?

‘Apotheker, luister goed naar me: dit is mijn laatste waarschuwing!’ sommeert de boze stem vanaf het dorpsplein.

Mijn ouders wisselen een smartelijke blik.

Dan loopt mijn vader naar de deur die de eetkamer van de winkel scheidt.

In de winkel hangen planken vol zorgvuldig gerangschikte aardewerken potten, waarop Bastien netjes de namen van verschillende zalven en drankjes heeft geschilderd. De avondzon glanst op de houten toonbank. Wat heb ik me vaak verstikt gevoeld in die krappe winkel, als ik de kassa bediende, opgejaagd en benauwd, omdat ik mijn leven door mijn vingers voelde glijpen. Ik ben alleen gelukkig als ik in mijn leren broek en met mijn rare haar onder mijn herdershoed door het bos ren om geneeskruiden te verzamelen en de wilde dieren het leven zuur te maken, als ik de kans krijg. Bij die gedachte grijpt de twijfel me aan: zou de provoost mij soms komen arresteren vanwege de fazant die op tafel staat? Het is burgers verboden om te jagen, maar tot dusver heeft provoost Martin mijn vergrijpen altijd door de vingers gezien, omdat mijn ouders hem gratis de saliethee bezorgen die hij drinkt tegen zijn jicht.

Ik rek mijn hals om beter te kunnen zien en knijp mijn ogen half dicht om het verblindende zonlicht door mijn wimpers te filteren. Achter de glazen deur naar het dorpsplein zie ik dan eindelijk de gedaante van de bezoeker. Het is niet provoost Martin, de kleine, goeiige man die de leiding heeft over de drie gendarmes van Butte-aux-Rats. De man die het raam dreigt in te slaan met zijn gehandschoende vuist is even lang en mager als een galg. Zijn lichaam wordt volledig omhuld door een lang zwart jak dat tot op de grond valt. Een brede witte plooi kraag reikt helemaal rond zijn hals – een ornament dat bij leden van de faculteit hoort.

‘Een inquisiteur,’ fluister ik, als ik ook de ijzeren gesp in de vorm van een vleermuisklauw op zijn kegelvormige hoed herken.

Ik heb nog nooit een inquisiteur gezien, behalve op gravures in boeken. Maar ik weet dat zij de enige leden van de faculteit zijn die de vleermuisklauw mogen dragen, en dat ze de macht hebben om vijanden van de staatsgodsdienst te verpletteren,

waar die zich ook verstoppen. De aanwezigheid van zo'n hoogwaardigheidsbekleder in Butte-aux-Rats is ongekend. De faculteit wordt er alleen vertegenwoordigd door dokter Boniface, die slechts een bescheiden platte kraag draagt.

Nu weet ik het zeker: er is een vergissing in het spel. Een verschrikkelijk misverstand, dat mijn vader met een paar woorden zal ophelderen.

'Kinderen, naar boven,' beveelt mama.

'Waarom?' protesteert Valère.

'Spreek me niet tegen!'

We gehoorzamen met tegenzin. Maar eenmaal bovenaan de trap fluister ik tegen mijn beide broers: 'Blijf in de schaduw van de gang staan, dan ga ik stiekem kijken wat er beneden gebeurt.'

Dat is het voordeel als je de kleinste bent: ik kan me overal verstoppen. Ik hurk dicht tegen de trapleuning, net als wanneer ik in het bos een prooi begluur vanonder de rand van mijn hoed.

Met een klik gaat het slot van de voordeur open. Gekletter van laarzen klinkt op de tegels van de winkel: kennelijk is de inquisiteur niet alleen. Vanaf mijn hoge plek zie ik hem de eetkamer binnenlopen, gevolgd door één... twee... drie soldaten, gekleed in donker leer, met hoge laarzen en zwaar bewapend. Ze dragen grijze, met bont gevoerde mutsen, waarvan de lange punten tot over hun schouders vallen. Verschrikt herken ik het hoofddeksel van de dragonders van de koning. Die woeste krijgers hebben de taak om alles uit te roeien wat de onverbiddelijke orde van Vampyria bedreigt. Waarom zijn die vanavond hier?

Mijn vader probeert zelfvertrouwen te veinzen: 'Wees welkom in mijn nederige woning, eerwaarde. Mijn vrouw en ik zijn vereerd met uw bezoek. We wilden net aan de stoofkip beginnen.'

Stoofkip: een leugentje om de gestroopte fazant te laten doorgaan voor op de markt gekocht gevogelte. Een vreemdeling zoals de inquisiteur weet vast niet dat mens en dier in Butte-aux-Rats, waar het negen maanden van het jaar vriest, hun voedsel aan het dorre land moeten ontrukken. Hier kan zelfs een notabele als de apotheker zich niet elke week een kip veroorloven.

‘We zijn gaarne bereid om onze bescheiden maaltijd met u te delen,’ vervolgt mijn vader, alsof er niets bijzonders aan de hand is.

Hij wijst op de soepterrine waar een scherfje van afgebroken is, het kannetje met water verdunde wijn en de mand met brood waar we altijd een doek overheen leggen om te voorkomen dat de ratten zichzelf bedienen. Het is een heel simpele tafel, maar het boeket dat mama heeft geplukt voegt een vleugje kleur en gratie toe – het zijn geen gedroogde chrysanten zoals die op het koninklijk altaar, maar verse veldbloemen.

‘Was dat niet de wens van die goede koning Hendrik, dat al zijn onderdanen zich op zondag een kip konden veroorloven?’ zegt mijn vader met een glimlach.

De inquisiteur onderbreekt hem met een zware stem, even snijdend als het messcherpe gezicht dat boven zijn frees uitsteekt: ‘Laat die oude Hendrik er maar buiten, zijn botten liggen al eeuwen te bleken in zijn graf!’

Ik hoor Valère achter mijn rug gedempt vloeken. Hendrik IV was de voorlaatste sterveling die het land regeerde. In de preken van de faculteit die dokter Boniface elke zondag tijdens de dienst opdreunt, staat dat de transmutatie van de hoge adel duurzame vrede heeft gebracht in Frankrijk en Europa: de *pax vampyrica*, die een einde maakte aan de oorlogen uit het verleden. Het dogma zegt ook dat vampiers de stervelingen beschermen tegen de gedochten die na zonsondergang hun hollen verlaten – ik weet niet of die echt bestaan, want ik heb

er nog nooit een gezien. Het Hematologische credo stelt verder dat er dynastieke continuïteit bestaat vanaf Hendrik IV, de grondlegger van het geslacht Bourbon, die oprecht van zijn volk hield, tot Lodewijk de Onveranderlijke, zijn kleinzoon die ons vandaag regeert. Maar de vorsten uit het verleden regeerden met ontbloot gelaat zoals al hun onderdanen, terwijl de Onveranderlijke zich al driehonderd jaar verbergt achter een ondoordringbaar masker! Zij leefden en stierven als mensen, terwijl de Schaduwkoning zijn onsterfelijke lichaam wast in het bloed van de Fransen.

Ik druk me wat dichter tegen de leuning op de overloop, bevangen door de irrationele angst dat de inquisiteur me zal opmerken en mijn oneerbiedige gedachten zal lezen. Wie weet over welke krachten de hoogste geestelijken in dienst van Vampyria beschikken? Maar alle aandacht van de bezoekers blijft gericht op mijn arme vader.

‘Er wortelt opstand binnen deze muren, dat voel ik,’ mompelt de inquisiteur, zijn neusvleugels opensperrend alsof hij werkelijk een of andere ongeoorloofde geur ruikt. Hij wijst met een beschuldigende vinger naar de soepterrine: ‘En in die stoofpot ruik ik knoflook!’

‘Dat zou bij ons nooit gebeuren!’ zegt mijn vader verontwaardigd. ‘Wij weten heel goed dat knoflook onze vampierheren irriteert en verboden is in het koninkrijk! Waarschijnlijk ruikt u de bieslook, eerwaarde.’

Zonder nog aandacht te besteden aan de soep loopt de inquisiteur langs de muur waartegen de houtblokken opgesteld liggen die mijn broers hebben gehakt voor de komende ijzige winter van zes maanden lang. Dan loopt hij naar de boekenkast die achter in de kamer staat. Met een beschuldigende vinger wijst hij naar de planken:

‘Zoveel boeken bij gewone burgers, dat stinkt beslist naar ketterij!’

‘Het zijn alleen maar klassieke kruidenverhandelingen en een paar onschuldige romans,’ antwoordt mijn moeder, die zelfverzekerd rechtop staat.

Ze heeft gelijk: er staat niets bijzonders in onze boekenkast, behalve misschien een verzameling Engelse avonturenromans, die ik al tientallen keren heb gelezen om aan de verveling in Butte-aux-Rats te ontsnappen. Mijn moeder heeft ze geërfd van een vage oudoom die ze nooit heeft gekend. Zij heeft Engels geleerd en mij er les in gegeven, maar ze is nooit overzee geweest. Onder de stervelingenwet zijn burgers niet alleen onderworpen aan de avondklok, waardoor ze elke nacht opgesloten zitten, maar ook aan de beperkingenwet, die hun bewegingen overdag begrenst tot niet meer dan vier kilometer van de klokkentoren van hun dorp...

De inquisiteur is duidelijk niet gekomen om over literatuur te praten. Hij keert zich driftig af van de boekenkast, zo plotse-ling dat zijn lange zwarte jak als een cape door de lucht zwiept, en kijkt mijn vader aan.

‘Breng me naar je laboratorium!’ beveelt hij.

‘Mijn laboratorium? Die raamloze kelder stinkt naar giftige dampen. Vanwege het rattengif, dat ik in grote hoeveelheden moet maken. Een dergelijke plek is niets voor een man van uw stand...’

‘Nu meteen, of ik laat je keel doorsnijden!’

Dreigend trekken de dragonders hun zwaard.

Mijn vader aarzelt heel even, een moment van twijfel.

En ik twijfel ook – ja, voor het eerst *twijfel ik aan hem*.

Waarom aarzelt hij om die indringer zijn laboratorium te laten zien?

In dat vertrek vol oude retorten en gebutste distilleerkolven staat toch niets van belang.

Tenzij...

‘Wat zie je, wezel?’ mompelt Bastien ongerust achter me.

Wezel: het koosnaampje dat hij me heeft gegeven. Bastien is een kunstenaar die zijn dagen doorbrengt met tekenen, en hij heeft oog voor de silhouetten van dieren die zich verbergen achter die van mensen.

‘Papa is op weg naar het kelderluik,’ fluister ik.

Mijn vader ziet er plotseling uit als een kromme oude man, al is hij pas vijfenveertig – zijn altijd zo levendige blik vliegt langs de trap omhoog en ontmoet heimelijk de mijne.

Ik krijg de hartverscheurende indruk dat hij me zoveel zou willen vertellen, allerlei dingen die hij voor me verborgen heeft, maar nu is het te laat. Ik heb het vreselijke voorgevoel dat al die onuitgesproken woorden nooit meer over zijn lippen zullen komen.

‘Schiet op!’ dondert de inquisiteur, en hij duwt hem onbarmhartig opzij.

‘Ik ben de enige die dit laboratorium gebruikt,’ beweert mijn vader.

Eerst de stoofkip, en nu weer een leugen: mama, de kruidenspecialist, helpt elke dag bij de bereiding van medicinale brouwsels en zalven in het laboratorium, Valère heeft er jarenlang met hen gestudeerd, en zelfs Bastien brengt er veel tijd door met het fijnmalen van steenpigmenten om verf voor zichzelf te maken. Eigenlijk ben ik de enige van de familie die nooit in de kelder komt. Stel dat daar experimenten plaatsvinden waar ik niets vanaf weet... verboden praktijken waar een inquisiteur belangstelling voor zou kunnen hebben?

Mijn vader verdwijnt door het luik, met de prelaat en een van de dragonders op zijn hielen, terwijl de andere twee aan weerszijden van mijn moeder blijven staan.

Al snel klinkt er commotie uit de kelder: geluiden van brekend glas en kletterende metalen. Achter mijn rug, vlakbij, voel ik Valère trillen van woede: ‘We moeten iets doen!’ mompelt hij.

‘Wat dan?’ zegt Bastien hijgend met een stem vol angst. ‘Behalve hopen dat ze de geheime deur niet ontdekken?’

Ik kijk naar de gezichten van mijn broers.

In de schemerige gang lijken ze ineens wildvreemden. Het is niet alleen hun bruine haar, dat zo anders is dan mijn lichtgrijze kleur, of hun bruine ogen waar de mijne vaal blauwgrijs zijn.

Hoewel we alle drie slechts een jaar in leeftijd schelen, zijn we zo verschillend als maar mogelijk is. Valère heeft het hardwerkende, zorgelijke karakter van zijn vader geërfd: hij wordt verondersteld later de winkel over te nemen. Bastien daarentegen heeft het raffinement van zijn moeder: als hij niet zit te tekenen of te dagdromen is hij met zijn prachtige handschrift de openbare schrijver van het dorp. Ik lijk op helemaal niemand. Op mij wacht geen werk. En vanavond voel ik me buitengesloten door mijn eigen familie.

‘Waar hebben jullie het over?’ fluister ik. ‘Welke geheime deur?’

‘Je kunt het beter niet weten,’ antwoordt Valère, zijn blik streng achter zijn brillenglazen. ‘Vader en moeder zeggen dat je te onvoorspelbaar bent.’

‘Welke geheime deur?’ herhaal ik, met mijn hand om zijn pols.

Valère klemt zijn kaken op elkaar en wil zijn arm losrukken, maar ik ben vastbesloten om niet los te laten voordat hij antwoord geeft.

Bastien komt tussenbeide, uit angst dat ons geworstel de aandacht van de dragonders onderaan de trap zal trekken: ‘Ik wist ook nergens van tot mijn achttiende verjaardag, vorig jaar,’ bekent hij met tegenzin. ‘En wezel, jij zou het heus ook wel hebben gehoord. Ik weet zeker dat mama alleen maar wachtte tot je meerderjarig was om je alles te vertellen.’

‘Wat dan allemaal?’ vraag ik zacht, met pijn in mijn buik.

Ik ben gekwetst dat mijn lievelingsbroer iets voor me verborgen heeft gehouden – mijn broer met wie ik me het innigst verbonden voel in de hele wereld, mijn enige vriend. Wat mijn moeder betreft... onwillekeurig werp ik een blik langs de trap omlaag, naar de eetkamer, waar het kabaal weerklinkt van het slopen van de kelder.

Daar staat ze, stoïcijns tussen de twee dragonders, met een ondoorgroendelijk gezicht. Mama heeft een sterk karakter, net als ik, en dat heeft heel wat stormen veroorzaakt tussen ons. Gedurende mijn hele jeugd was zij mijn rolmodel: ze heeft me zoveel geleerd, ze heeft me van lezen leren houden en mijn nieuwsgierigheid gewekt voor de hele wereld. Maar als tiener begon ik haar verwijten te maken: waarom die brandende dorst wekken naar iets anders, naar elders, om me dan zo wreed te herinneren aan de avondklok en de beperkingen? Naarmate ik ouder werd, leek Butte-aux-Rats steeds benarder te worden en de wetenschap dat ik er levenslang opgesloten zou blijven, voedde mijn frustratie alleen maar.

‘Er is een geheime deur in de kelder,’ fluistert Bastien, zo zacht dat ik hem amper kan verstaan. ‘Achter het laboratorium zit een geheim vertrek verscholen. Een werkplaats waar mama en papa verboden alchemistische experimenten uitvoeren voor de Frondeurs uit de Auvergne.’

Ik had willen antwoorden dat dat helemaal niet kan, dat mijn ouders saaie winkeliers zijn die vastgebakken zitten in hun dagelijkse sleur, en heus geen samenzweerders die hun leven riskeren voor een verloren zaak. Iedereen weet dat de alchemistische wetenschap formeel verboden is door de faculteit. Iedereen weet ook dat de Frondeurs idioten zijn, stervelingen die in opstand durven komen tegen de koning. Het gerucht gaat dat die idioten dezelfde energie gebruiken die in het bloed van vampiers stroomt – de mysterieuze *tenebrine* – om goddeloze wapens te maken die Vampyria omver moeten

werpen. Dat zijn natuurlijk alleen maar roddels, want Vampyria is onverwoestbaar!

‘Vader en moeder zouden zich nooit door zulke waanzin hebben laten meeslepen!’ zeg ik gegriefd. ‘Ze zouden nooit...’

Het einde van mijn zin wordt opgeslokt door een vreselijke ontploffing, die het huis doet schudden op zijn grondvesten.